

РЕШЕНИЕ

№ 29831

гр. София, 27.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **6486** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Пирин Турс 2002“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Решение № 000030-4843 от 15.05.2026г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите /НАП/.

Твърди се, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалноправните разпоредби. Застъпва се становище, че административният орган дължи възстановяване на внесената държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта /ЗХ/ за поддържане на лиценза, след неговото предсрочно прекратяване – в случая в размер на 22 369 евро /43750,00 лв./, като недължимо платена.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител. Претендира се присъждане на разноски само за заплатена държавна такса.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП чрез упълномощен представител с писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че предсрочното прекратяване на лиценза не е основание за възстановяване на заплатената сума. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и предлага претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение да се определи съобразно чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за възнаграждения на адвокатска работа.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:
С Решение № 00030-907/26.01.2024г. на Национална агенция за приходите е издаден лиценз на

„Пирин Турс 2002“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място] за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от пет години в игрална зала с адрес: [населено място], [улица], със срок на действие до 10.02.2029г..

С Решение № 000030-635/19.01.2026г. изпълнителният директор на НАП на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.17, ал.1 и чл.35, ал.1, т.4 от Закона за хазарта въз основа на подадено искане за предсрочно прекратяване на лиценза е прекратил издадения лиценз на „Пирин Турс 2002“ ЕООД. На 13.03.2026г. от „Пирин Турс 2002“ ЕООД, поради предсрочното прекратяване на лиценза е подадено заявление до НАП за възстановяване на недължимо платена такса за поддържане на лиценз по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 22369,02 евро /за 35 месеца/, от общо платената такса в размер на 75000,00 лв., изчислена съгласно правилата на §22 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г.

С Решение № 000030-4843/15.05.2026г. органът е оставил без уважение искането на търговеца за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ, изчислена съобразно §22, ал.1 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. в размер на 22 369,02 евро за игрална зала с адрес: [населено място], [улица]. Отказът е мотивиран с това, че дружеството не е декларирано, съответно не е заплатило сума в размер на 75000 лв., съобразно §22, ал.1 от ПЗРЗДБ и в тази връзка искането за възстановяване на сумата е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение. Посочено е, че таксата за поддържане на лиценз е установена по основание и определена по размер със закон и не представлява такса за административна услуга по смисъла на чл.30, ал.1 от ЗХ. Записано е също, че в ЗХ и в чл.46 от Закона за държавните такси липсва правно основание за връщане на такси от вида на процесната. Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 15.05.2026г. Жалбата е подадена на 28.05.2026г.

Представено е платежно нареждане с дата 29.01.2024г. за заплатена такса от „Пирин Турс 2002“ ЕООД по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 75000 лв. по сметка на НАП.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на акта, в предвидения в закона срок и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Решението е издадено в изпълнение на функциите и правомощията му по чл.17, ал.1, т.16 от ЗХ.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на оспорения акт. Актът е издаден в писмена форма, с изискуемите реквизити. Изложени са фактически и правни основания.

Съгласно чл.30, ал.6 от ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. Заплащането на тази такса е с оглед предоставяне на възможност на лицензианта да осъществява дейността, която е поставена под особен мониторинг от страна на държавата.

В случая правилно административният орган приема, че внесената такса по чл.30, ал.6 от ЗХ не е изчислена по реда на §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г., тъй като лицензът е издаден на 26.01.2024г..

Страните не спорят, че от 03.02.2026г. лицензът е предсрочно прекратен.

Държавната такса по чл.30, ал.6 от ЗХ се дължи за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати, затова при прекратяване на лиценза, поради това, че занапред няма да се поддържа лиценза, считано от датата на прекратяване на лиценза, държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ не се дължи. Прекратяването на лиценза е отрицателната предпоставка при наличието, на която организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността си, независимо от това дали е внесена таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ. След като не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, за което е предвидена таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ за периода от тази дата до края на разрешения период таксата се явява недължимо платена и следва да бъде възстановена.

В конкретния случай неприложима е разпоредбата на чл.30, ал.2 от ЗХ, според която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Първата хипотеза е приложима, когато искането /документите/ е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл.20, ал.1, т.3 от ЗХ законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ. прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл.30, ал.2 от ЗХ не подлежат на възстановяване държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не за прекратени лицензи. Изложеното сочи, че липсва възможност за прилагане по аналогия на тази разпоредба.

По отношение на искането за връщане на недължимо платена държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ не е приложим и редът за прихващане и възстановяване, установен в ДОПК, тъй като таксата не е данъчно вземане по смисъла на ДОПК, а държавна такса, за която са приложими общите правила на ЗДТ.

Липсата на специално уредена процедура в Закона за хазарта за разглеждане на искането за възстановяване на недължимо платени такси по този закон не обосновава извод за невъзможност да се възстанови недължимо внесената такава на основание чл.46 от Закона за държавните такси /ЗДТ/. В параграф 2 от Преходните разпоредби на ЗДТ изрично е посочено, че този закон не засяга таксите, събирани от митниците, банките, пощите, телеграфите и телефоните и държавните предприятия, както и таксите, събирани по чл.120, ал.1 от Закона за гражданското въздухоплаване, Закона за опазване на околната среда, Закона за железопътния транспорт, Закона за пътищата, Закона за безопасно използване на ядрената енергия, Закона за управление на отпадъците, Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България, Закона за защитените територии и Закона за електронните съобщения. Изброяването на законите в § 2 от ПР на ЗДТ, за които законът е неприложим, е изчерпателно, поради което съдът намира, че по отношение на таксата за поддържане на лиценз по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта следва да намери приложение разпоредбата на чл.46 от ЗДТ.

Предвид изложеното за периода от датата на прекратяване на лиценза до датата на изтичане на издадения лиценз внесената държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ е недължимо платена и следва да се възстанови. Жалбата е основателна.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за заплащане на направените по делото разноски за внесена държавна такса в размер на 25,56 евро.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-4843 от 15.05.2026г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите за ново произнасяне в законоустановения срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на решението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Пирин Турс 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] сумата 25,56 евро, разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14 дневен срок, считано от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: